

Nr 49.

Ankom till riksdagens kansli den 11 maj 1944 kl. 2 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ersättning i vissa fall i anledning av yrkessjukdom m. m., i vad avser punkt 6 angående livränta till Svea Osine Konstantia Larsson.

I en den 3 mars 1944 dagtecknad proposition, nr 224, som i vad rör punkten 6 hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t under nämnda punkt föreslagit riksdagen medgiva, att till Svea Osine Konstantia Larsson, född Berg, må av det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Diverse pensioner och understöd m. m. utbetalas en livränta å 975 kronor från och med den 19 november 1942 så länge hon lever ogift.

Den 18 november 1942 omkom bergarbetaren Karl Oscar Gustafsson, Vänersborg, genom olyckshändelse (stenras) under arbete hos statens vattenfallsverk. Gustafsson var ogift och saknade egna barn. Han hade emellertid sedan nio år tillbaka sammanlevat med Svea Osine Konstantia Larsson, född Berg, och lysning till äktenskap dem emellan hade avkunnats två gånger (den 8 och den 15 november 1942) innan äktenskapet omöjliggjordes genom Gustafssons död. Svea Larsson, som är född den 7 september 1904 och tidigare varit gift men blivit änka 1931, har i det tidigare äktenskapet tre barn, därav ett under 16 år, nämligen sonen Frank Ragnvald Larsson, född den 10 juni 1928.

I anledning av olycksfallet har riksförsäkringsanstalten beslutat att utgiva begravningshjälp till den avlidnes dödsbo enligt bestämmelserna i olycksfallsförsäkringslagen med 390 kronor, beräknat efter en årlig arbetsförtjänst å 3 900 kronor, men kunde livränta till Svea Larsson och hennes minderårige son icke utgå, då äktenskap mellan henne och den avlidne icke slutits före olycksfallet.

I en den 18 mars 1943 ingiven ansökning har Svea Larsson anhållit, att Kungl. Maj:t måtte medgiva henne och hennes minderårige son rätt till livränta i anledning av olycksfallet som om äktenskapet hade blivit dessförinnan fullbordat. I skrivelsen anföres vidare i huvudsak följande: Gustafsson och Svea Larsson hade under nio års tid levat som man och hustru, varunder Gustafsson ägnat full faderlig omsorg om de tre barnen. De hade

gemensamt skaffat ett eget hem genom att bygga en bostadsfastighet. Gustafsson hade vidare upprättat ett testamente till förmån för Svea Larsson. Det hade varit deras avsikt att ingå äktenskap omedelbart efter tredje lysningsdagen. Gustafsson hade sedan 1935 varit anställd vid statens vattenfallsverk med undantag för smärre avbrott.

Av handlingar, som fogats vid skrivelsen, framgår vidare, att bouppteckningen efter Gustafsson visar en behållning å ca 5 500 kronor, vilken jämlikt testamente tillfallit Svea Larsson, att hon i övrigt icke äger några tillgångar utom ett torftigt lösbo, att Svea Larsson sedan 15 år lidit av kroniska ledgångsbesvär i de flesta leder och av nervositet samt att hennes arbetsförmåga på grund härav är betydligt nedsatt och med säkerhet kommer att förbli så i framtiden.

Föredragande departementschefen har anfört:

Av handlingarna i ärendet framgår, att Gustafsson då han omkom till följd av olycksfall i arbetet sammanlevat med Svea Larsson under nio års tid och att det varit deras avsikt att legalisera förbindelsen genom giftermål, vilket skulle ha fullbordats genom vigsel blott någon vecka efter dagen för olycksfallet. Svea Larsson har under nämnda tid för sin försörjning varit helt beroende av Gustafssons arbete och likaså hennes tre barn i den mån de icke kunnat försörja sig själva. Hennes egen arbetsförmåga är därjämte på grund av sjukdom väsentligt nedsatt. Under sådana förhållanden synes det mig skäligt, att staten, som vid olyckstillfället och under ett flertal år dessförinnan varit Gustafssons arbetsgivare, utgiver livränta till Svea Larsson efter samma grunder, som skulle ha gällt därest äktenskapet blivit fullbordat före olycksfallet. I enlighet med myndigheternas förslag synes livräntan böra bestämmas till 975 kronor om året, räknat från den 19 november 1942. Däremot synas tillräckliga skäl icke föreligga för att av statsmedel bevilja ersättning till Svea Larssons minderårige son, då denne icke skulle varit berättigad till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen även om äktenskapet varit fullbordat före olycksfallet.

Utskottet. Med hänsyn till i ärendet förekomna omständigheter finner sig utskottet böra tillstyrka bifall till Kungl. Maj:ts ifrågakarande förslag.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrågakarande framställning.

Stockholm den 11 maj 1944.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Närvarande: Se anteckning å utlåtande nr 48.